

ZPRÁVY A OHLASY

Měsíčník novoměstského sboru

*Leden
2019*

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V NOVÉM MĚSTĚ NA MORAVĚ

*Ročník
XVIII.*

Zprávy z prosincového staršovstva

Václav Peňáz připravuje tematické staršovstvo, které bude probírat možnosti jak naložit s utrženými penězi za prodej sborového domu. Staršovstvo chce návrhy přeložit na letošním březnovém sborovém shromáždění.

Petr Hladík podal informaci o jednání s Dr. Evou Pelikánovou, která požádala o účast na staršovstvu, kde chtěla představit svůj záměr na vybudování hospicového centra na farské zahradě. Eva Pelikánová v současné době hledá jinou variantu.

Staršovstvo poděkovalo bratru Liboru Královi za opravu pohonu zvonů a bratru Danu Šimkovi za pomoc s demontáží a montáží součástí zvonů.

Vojtěch Hrouda informoval o obsazení nedělí na první čtvrtletní roku 2019. Většina nedělí bude obsazena faráři případně ordinovanými presbytery. Pro staršovstvo nadále zůstává prioritou sehnat na bohoslužby faráře či ordinovaného presbytera.

Na výzvu, že sbor hledá správce parku a nemovitostí se přihlásil jeden zájemce. Bratr kurátor Petr Hladík s ním dojednává podrobnosti.

Staršovstvo vzalo na vědomí informaci o novém sborovém účtu. Od ledna 2019 je třeba posílat veškeré platby ve prospěch sboru na číslo: 5500213339/

Václav Peňáz informoval o přípravách plánů na vybudování zahradního domku na náradí a zahradní nábytek.

Zprávy ze sboru

ZMĚNA ČÍSLA ÚČTU

Od ledna 2019 má sbor nové číslo účtu **5500213339/0800**. Všechny, kteří platí salár trvalým příkazem, prosíme o zadání změny čísla účtu na trvalý příkaz, jinak se vám platba vrátí zpět na váš účet.

Informace o novém čísle účtu jsou také umístěny na webových stránkách sboru.

SBÍRKA NA BOHOSLOVCE

Sbírka na podporu bohoslovců vynesla v našem sboru částku 17.381,- Kč

SBÍRKA NA INDONÉSII

Sbírka na zemětřesením a tsunami postiženou Indonésii vynesla částku 9.005,- Kč.

SBÍRKA NA ÚSMĚVÁČKY

V měsíci **únoru** budeme vybírat opět na Úsměváčky.

3.1.	NM 18.00 – Novoroční koncert pěveckých sborů Naenia a Novocantus
4.1.	NM 19.30 – schůzka učitelů NŠ
8.1.	NM 19.30 – Kruh
15.1.	NM 9.30 – Kavárnička pro seniory – Jaroslav Ondráček – adventní čas v Anglii
15.1.	NM 19.30 – Střední generace
17.1.	BY 17.00 - biblická hodina (liché týdny)
17.1.	NM 18.30 – biblická hodina (liché týdny)
23.1.	Blažkov 16.00 – Tematické staršovstvo – „co s penězi za sborový dům“
31.1.	BY – 17.00 – přednáška o Peru – Libuše Králová
31.1.	NM – 18.30 – biblická hodina
1.-3.2.	NM - Soustředění konfirmandů ze sborů Praha Vinohrady a Smíchov
1.2.	NM 19.30 – schůzka učitelů NŠ
12.2.	NM 19.30 - kruh

Kazatelé sloužící v našem sboru v lednu

6.1.	Filip Boháč
13.1.	Richard Dračka
20.1.	Ilona Mužátková
27.1.	Jan Keřkovský
3.2.	Tomáš Potoček

Oprava zvonů a věžních hodin

Od léta nešly věžní hodiny a bylo porouchané také odbíjení zvonů. O Vánocích však již zvony mohly znít plné síle a hodiny ukazovaly přesný čas.

Chtěl bych proto poděkovat bratrům Liboru Královi a Danu Šimkovi, že zajistili demontáž, opravu a opětovnou montáž pohonu zvonů.

S hodinami je to trochu složitější, protože hodinářské firmy mají převis zakázek. Staršovstvo vybralo z několika nabídek firmu Věžní hodiny Valla. Na firmu jsme měli dobré reference. Do Vánoc proběhla první etapa, která zahrnovala výměnu mechanického hodinového stroje za stroj elektrický. Stroj má radiovou synchronizaci, automaticky mění zimní a letní čas a má také zálohu na překlenutí až osmačtyřicetihodinového výpadku elektřiny. Stoj je prakticky bezúdržbový.

S firmou jsme se dohodli také na druhé etapě, která by měla být dokončena v jarních měsících. Při ní budou připraveny bicí motory na pohánění kladiv. Hodiny by pak měly odbíjet každou čtvrt hodinu. Zbývá ještě zakonzervování původního stroje a vyklizení věže od holubího trusu.

Petr Hladík, kurátor sboru

Ohlédnutí za Adventním dobročinným jarmarkem

Vánoce jsou za námi a komu je líto, že tato krásná doba končí, nabízím krátké ohlédnutí na začátek adventní doby, kdy se v našem kostele opět uskutečnil Adventní dobročinný jarmark. Spousta z vás se přičinila o to, že mohl proběhnout a to v takové pohodě a dobré náladě.

Byly jen malé změny oproti loňským rokům. Návrh informačního plakátu vznikl na 1. ZŠ ve třídě 3. A. Nově se

zúčastnil Domáci hospic Vysočina s prodejem knih, ale hlavně samostatným stánkem s dobrotami a pečením bezkonkurenčních bramborových placek s povidlím.

Prodávaly se krásné výrobky vyrobené v Kruhu, to, co si vyrobily a prodávaly děti a neziskové organizace. Opět se prodaly všechny dobroty, které jste přinesli - např. marmelády apod. Snad každý návštěvník se toužil ohřát výbornou polévkou nebo punčem a u toho se zaposlouchal do vánočních melodií, které zazněly v podání dětí. Zájem byl i o fair trade výrobky Jednoho světa, pro který se prodalo zboží v hodnotě přes 24 000 Kč.

Kus práce odvedli i ti, kteří nebyli tak vidět, např. zajištění stánků, osvětlení, konečný úklid, vyúčtování vybraných peněz.....

Pro činnost sboru se vybralo přes 19 000 Kč, z nichž většina bude použita na projekt Adopce na dálku.

Ještě jednou děkuji všem a věřím, že se příští rok sejdeme opět a třeba vyjde i počasí!!!!

Ludmila Hadlačová

Vyznáváme a jsme vděční

Prohlášení synodní rady ke 100 letům od vzniku Českobratrské církve evangelické

Naše Českobratrská církev evangelická (ČCE) si letos připomíná 100 let od svého vzniku sloučením českých sborů reformované a luterské církve v českých zemích v jedno společenství. ČCE převzala učení obou tradic, a navíc se vědomě a s radostí přihlásila k české reformaci 15. století a ke „staré Jednotě bratrské“. Vyročila tím k myšlenkové rozmanitosti a otevřenosti. Jsme vděční, že jsme mohli v naší církvi pravidelně slýchat biblickou zprávu o Království Božím, jež je určeno tomuto světu a dává naději přesahující náš život, poznávat orientující osobnosti a nacházet přátele sdílející týž základ života. Jsme vděční za to, že se evangelíci mohli významně podílet na srozumitelném šíření evangelia, mimo jiné také při práci na novém českém ekumenickém

překlada Bible. Dnešní podobu ČCE ovšem během uplynulých 100 let ovlivnila řada následných společenských proměn i politických zvrátů. Nadšení z nového, samostatného československého státu přineslo národní vzepětí, které, jakkoliv s evangeliem nemělo mnoho společného, silně pronikalo i do sebevědomí nového církevního společenství. Očekávání, že „národ český stane se národem Husovým“ a všichni spočinou pod křídly evangelické církve, se záhy ukázalo jako mylné a naivní. Následné zklamání snad přispělo k postupnému poznávání, že církve neroste a nežije ani z tradice, byť skvělé, ani z nadšenectví, ani z nacionalismu, ani z negace minulého, ale z poslušnosti Božího Slova a z důvěry v Boží zaslíbení. Po dvaceti letech svobodného rozvoje následovalo padesát let nesvobody. Nacistický režim zasáhl krutě především naše židovské spoluobčany. V tísnivé atmosféře hrozby krutých trestů a všudypřítomného strachu žily i církve. Vzpomínáme s úctou členů církve, kteří do zápasu o svobodu a důstojnost vložili své životy, jakož i těch, kteří jim a jejich rodinám byli oporou. Mnozí zapojení do odboje zaplatili životem. Vyznáváme, že po porážce nacismu naše církve nedokázala odmítnout obecně sdílenou touhu po odplatě, jež vyústila v odsun Němců. Na tuto atmosféru ve společnosti navázala komunistická „diktatura dělnické třídy“ třídní nenávistí a persekucí „nevědeckých názorů“, bojem s náboženským „tmářstvím“. Lidé opouštěli církve ze strachu o zaměstnání, o přístup dětí ke studiu, mnozí však odkládali svoji příslušnost k církvi velmi lehce. Jsme vděční za ty, kteří navzdory ponižování, šikaně či zesměšňování ve sborech setrvali a přiváděli i své děti. S úctou vzpomínáme všech obětí „třídní nenávisti“ a násilné kolektivizace, kteří byli vězněni, zbaveni všeho majetku, vyhnáni ze svých hospodářství, zvláště pak těch, kteří vše snášeli pro svoji víru. Ne vždy nacházeli ve svých sborech oporu a solidaritu. V roce 1968 synod ČCE vyznal dosavadní nestatečnost církve, ale na nový nápor „normalizace“ síly opět nestačily. Vyhlídky na zvrát režimu nebyly příliš reálné. Vážíme se těch, kdo se chopili naděje, že „socialistické zřízení“ bude možno reformovat, humanizovat a dožadovali se svobody a dodržování stávajících zákonů a mezinárodních závazků. Pro vedení církve představovali komplikaci a nedostalo se jim vždy porozumění ani ve sborech. Jejich chápání křesťanské angažovanosti

později plně souznělo s prohlášením a působením Charty 77, k němuž se někteří z nich přihlásili. Připomínáme-li si sté výročí založení Českobratrské církve evangelické, nečiníme to proto, abychom ji oslavovali. Není co oslavovat kromě Pána Boha. Jsme vděční za to, že již téměř třicet let žijeme ve svobodě, a za možnosti, které svobodné poměry přinesly pro evangelické školy, pro práci naší Diakonie. Stále a ve všem spoléháme na Boží milosrdenství. Naše sbory jsou menší, slabší, mnoho kdysi živých sborů živoří, některé už zanikly. Výhled do budoucnosti zakrývají starosti. Prosme o dar porozumět tomu, co od nás Pán chce v dnešním měnícím se světě. Nepovažujeme snad za pravé křesťanství to, co není důležité, a to podstatné nevidíme nebo k tomu nemáme odvahu? Jak máme rozumět národům v pohybu, změní náboženství, věr a pověr, přívalu informací o událostech v zemích, které pro nás byly ještě nedávno daleko a dnes jako by byly za našimi dveřmi? Nejde především o to, jaká byla naše minulost, ale o to, jaké je naše poslání dnes. Kam jde dnešní svět a jaké je naše místo v něm? Nejde pouze o naše sbory, jde o společnost, v níž žijeme. Jde o svět, který Bůh miluje a nás do něho postavil, abychom uprostřed něho žili jako Kristova církve a vnášeli do něho porozumění i otevřenost druhým, soucit a solidaritu, pravdu a lásku, radost a naději.

Bylo-nebylo-je

Bylo-nebylo-je
aneb
všichni jsme
bratry a sestrami

Jistě jste toto životní moudro často slyšeli a i prožili. Člověk je zprvu přijímá jako danost, později si uvědomuje jeho hloubku a opravdovost...

Není to jednoduché pro toho, kdo v sobě nemá zakódovanou empatii a musí k ní dospět. Patřím do kategorie „pozdních

dospěláků“. V roce 2017 jsem začala sporadicky navštěvovat bohoslužby církve evangelické bratrské v Novém Městě na Moravě.

Je 1. leden 2019 a já se na bohoslužby už těším. Proč? Právě pro to, co jsem uvedla na začátku. Cítím se „mezi svými“. Kázání mě vždy osloví, krásnými písněmi se uvolním.

Děkuji těm, kteří mi umožňují tento duchovní zážitek a Vám všem přeji PF 2019.

Jana Svobodová

Příspěvek do diskuze

Bratři a sestry, i když už nejsem v Novém Městě přítomen, nedá mi to a sleduji, co se v novoměstském sboru děje. Prohlížím si i Zprávy a ohlasy a rád bych do vašeho rozhovoru přispěl.

Těší mne, že se věnujete nejen úzce sborovým ale i společenským tématům. Článek Slávka Žilky pro mne byl podnětem k tomu, abych si pozorně přečetl Istambulskou úmluvu, za což jsem mu vděčný, i když to pro její právní jazyk byla dost náročná četba. Myslím ale, že stála za to.

Kolem této úmluvy vznikla vzrušená diskuze. Nevím přitom, kolik diskutujících ji opravdu četlo. To, co se ozývá od jejích kritiků, jsem v ní totiž nenašel a působí to na mne podobně jako strašení uprchlíky v České republice, které se jejich vlna vyhnula.

Uvědomuji si, že gendrová terminologie může působit cize, a přiznám se, že mne někdy také dráždí, protože někteří její zastánci ji dovádějí k absurditám, kdy chtějí například ze slabikáře vyřadit básničku o tom, jak maminka vaří. Nemyslím si, že by se vzájemné úcty dosáhlo popřením rozdílné role mužů a žen. Vážím si mateřství a myslím, že je stále nedocenené. Zároveň je ovšem třeba poctivě přiznat, že i křesťanství vedlo v historii k vážným absurditám, kdy bylo dokonce příčinou násilí. A přece je neodsuzujeme paušálně. Je třeba rozlišovat, vnímat základní záměr a nezevšeobecňovat z možných úletů.

Základním záměrem Istambulské úmluvy je ochrana proti násilí, především vůči ženám, které jsou v nevýhodnějším postavení. Ochrana slabších je, myslím, dobrou tradicí evropské kultury, která čerpá z křesťanského dědictví. A není přitom pravda, že by tato úmluva pojednávala výhradně o násilí na ženách a stavěla tak muže a ženy proti sobě.

Jednak se hned v preambuli zmiňuje o tom, že se obětí násilí, o němž celá mluví, mohou stát i muži. Konstatuje však, že toto násilí postihuje neúměrně více žen, což lze statisticky doložit, a proto se věnuje hlavně jim. Vyvozovat z toho, že staví muže a ženy proti sobě, je stejně nepřiměřené, jako kdyby se trestnímu zákoníku kladlo za vinu, že vnáší mezi lidi napětí, protože zmiňuje násilí, které se mezi nimi děje.

Podobně zkreslující je, když se z důrazu na „gendrově nestereotypní role“ vyvozuje hned totalitní ideologie, která bude popírat veškeré tradice. Článek čtrnáct mluví totiž jedním dechem zároveň o podpoře vzájemného respektu a nenásilného řešení v mezilidských konfliktech. A ani slovo tradice nemá v úmluvě obecně negativní nádech. Pokud jsem dobře četl, vymezuje se úmluva pouze vůči tradicím a praktikám založeným na předpokladu podřízenosti ženy anebo stereotypnímu pojmání rolí žen a mužů.“ Tvrdit hned, že důsledkem budou třeba pohádky o princeznách bojujících s draky, je spíš karikatura. Ostatně i v bibli najdeme ženy v „netradičních rolích“ – například soudkyni Deboru, prorokyni Chuldu nebo Jáel, která přišpendlila Síseru stanovým kolíkem k zemi. A respekt k nestereotypním rolím je i v tradici naší církve, která jako jedna z prvních přistoupila k ordinaci žen.

Neprozrazuje taková kritika a selektivní výběr, na jehož základě odsouzení úmluvy probíhá, spíš něco o jeho autorech? Nepotvrzuje už to, že se ozývá zase skoro výhradně z úst mužů, právě to, o čem úmluva mluví?

Proč si například její kritičtí hodnotitelé z řad křesťanů nevšímají toho, že chce ustanovit, aby bylo možné účinně „čelit v komunikačním a informačním prostředí obsahu sexuální a násilné povahy, jež může být škodlivý“. Vždyť to je něco, o čem už vícekrát církve usilovaly.

Jsem proto rád, že se naše církev nepřipojila k paušálnímu odsudku Istanbulské úmluvy některých jiných církevních představitelů. A to i proto, že v něm jeho autoři podléhají útokům na neziskové organizace, který se stal módním mezi současnou mocenskou elitou. Doporučuji proto přečíst si na webových Svobodných protestantských stránkách (www.svobodne.estranky.cz) „Otevřený dopis církevnímu představiteli ohledně Istanbulské úmluvy“, od Miloše Rejcherta, faráře naší církve v.v. a bývalého člena synodní rady.

Zdraví váš bývalý farář Zdeněk Šorm

Mít vlastní úsudek

Na stránkách Zpráv a ohlasů se na konci loňského roku otevřela debata o Istanbulské úmluvě. Respektive o reakci naší synodní rady, která se nepřipojila ke kategorickému soudu představitelů některých církví a nechala důvěru v ratifikaci úmluvy na svobodném rozhodnutí našich volených zástupců. Není jednoduché vyjadřovat se k mezinárodním úmluvám, neboť se zpravidla jedná o složité dokumenty plné právnických obrátů a nevím kdo všechno by se k těmto dokumentům měl vyjadřovat, ale v podstatě se k nim může vyjádřit kdokoliv. Jak to však v případě takto složitých ujednání bývá, často se výkladu pro široké masy chopí lidé, kteří se snaží co nejjednodušeji vysvětlit jejich obsah. Někdy vymyslí jednoduchý titulek, jindy vytrhnou nějakou větu z kontextu, v horším případě ještě doplní nějakým siláckým nebo vulgárním gestem a vyšlou provokativní téma do světa. Údělem těchto komentářů je, že nikdy neuspokojí každého, a nakonec až čas ukáže, zda dohoda, či úmluva byla k něčemu platná či nikoliv.

Já v těchto rádcích nechci obhajovat či kritizovat text Istanbulské smlouvy či vydávat nějaké doporučení. Každý si nakonec udělá názor sám. I bez právního vzdělání však tuším, že řada věcí, na které tato úmluva poukazuje, je již dávno zakotvena v našem právním řádu a málokdo z nás by se k takovému jednání,

proti kterému je úmluva namířena, ani neodhodlal. Myslím si, že pro oběti domácího či sexuálního násilí, které žijí ve státech kde rovnost mužů a žen není samozřejmostí, můžete být tento dokument jistou nadějí na spravedlnost. Přiznám se ale zároveň k tomu, že z textu nedokážu posoudit nakolik to může být silná zbraň pro ty, kteří by měli v úmyslu bořit například tradiční model rodiny, pokud takové zájmové skupiny existují. V tomto ohledu chápu i stanovisko naší synodní rady, která ponechává posouzení úmluvy na našich zákonodárcích a zbytečně nepřilévá oleje do ohně vášní a emocí.

Žijeme ve svobodném státě, ve svobodné Evropě. Přesto i svoboda vyžaduje svá pravidla, na něž se lze spolehnout v případě jakéhokoliv sporu, pravidla, která ale nijak zvláště neomezují, naopak dávají prostor, příležitost. Proto si myslím, že bychom takovéto dokumenty měli především brát také jako výzvu ke změně vlastních postojů a myšlení. Nikoliv automaticky spoléhat na to, že když je to napsáno na papíře, tak se to nějak udělá samo, nebo že to za nás udělají „tamti nahoře“ (myšleno politici ☺). Jako příklad teď použiji jiný a také hodně diskutovaný dokument, Pařížskou dohodu, která by měla vést ke zmírnění dopadů klimatických změn. Někdy je to až k nepochopení, když z mnoha stran slyšíme varování od klimatologů, že pokud se nestane něco zásadního, tak naší planetě hrozí oteplení, které může mít katastrofické následky. Přitom stačí omezit znečišťování ovzduší skleníkovými plyny. A představitelé jednotlivých států se na přesných podmínkách stále nemůžou dohodnout. Přesně to je ten moment, který mě nutí k zamyšlení, že pro jakoukoliv změnu je potřeba upravit či přizpůsobit své vlastní životní zvyklosti nebo alespoň přesvědčovat své nejbližší. Nemůžu přeci spoléhat na to, že za mě něco vyřeší nějaká mezinárodní úmluva, pokud budu doma já nebo můj soused bez jakýchkoliv výčitek svědomí spalovat v kotli hnědé uhlí nebo plastové lahve. Nebo že na světě ubude násilí, pokud budu já sám tolerovat ve svém okolí to, že někdy psychicky nebo fyzicky týrá svoji manželku, manžela nebo děti. Pokud chci udělat svět o trochu lepší musím začít tam, kde mám největší šanci to ovlivnit – tedy u sebe. Snad právě proto se mi pokaždé při debatách o kladech či záporech různých mezinárodních ujednání vybaví na mysli billboard, který je k vidění

na stodole v Bobrové. Je na něm vyobrazena Matka Tereza a nápis: „*Jestli chceš změnit svět, jed' domů a miluj svoji rodinu.*“

Život nás staví do různých situací a my musíme převážně spoléhat na vlastní úsudek, protože zkrátka po ruce nemáme ten papír, tu smlouvu, ten manuál, do kterého se můžeme podívat. Nakonec se musíme zachovat tak, jak nám velí naše vychování, Desatero nebo chcete-li rozum či zdravý úsudek, a spoléhat se na to, že taková je Boží vůle.

Petr Hladík

Milé sestry a bratři,

tímto bych chtěla vyjádřit podporu naší synodní radě a souhlas s prohlášením, jak k divadelnímu představení „Naše násilí a Vaše násilí,“ tak k ratifikaci Istanbulské úmluvy. Jsem vděčna za to, že se naše církve nezapojila do řad odpůrců této úmluvy. Krásný nový rok bez předsudků a strachu, ale naopak mnoho pochopení a tolerance nám všem přeje

Eva Novotná.

Oznámení čtenářům:

Příští číslo našeho měsíčníku vyjde **10. února 2019.**
Uzávěrka je **31.ledna 2018.**

©Zprávy a ohlasy

Měsíčník novoměstského sboru ČCE

Pro vnitřní potřebu vydává:

Farní sbor Českobratrské církve evangelické

Křenkova 151

592 31 Nové Město na Moravě

tel. 566 616 244, IČ 43378854

e-mail: nove-mesto-na-morave@evangnet.cz

K tisku připravil Slávek Žilka – e-mail: slavek.zilka@atlas.cz